

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 17 grudnia 2014 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem — Zamrożenie funduszy — Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu funduszy — Odwołanie do aktów terrorystycznych — Konieczność istnienia decyzji właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931 — Obowiązek uzasadnienia — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności

W sprawie T-400/10

Hamas, z siedzibą w Ad-Dausze (Katar), reprezentowany przez adwokat L. Glock,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez B. Driessena oraz R. Szostaka, a następnie przez B. Driessena oraz G. Étienne'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez M. Konstantinidisa oraz É. Cujo, a następnie przez M. Konstantinidisa oraz F. Castilla de la Torre, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot początkowo żądanie stwierdzenia nieważności zawiadomienia Rady dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2010, C 188, s. 13), decyzji Rady 2010/386/WPZiB z dnia 12 lipca 2010 r. aktualizującej wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 178, s. 28) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. L 178, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego,

SĄD (druga izba),

w składzie: N.J. Forwood, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i J. Schwarcz, sędziowie,

* Język postępowania: francuski.

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 lutego 2014 r. i po zamknięciu procedury ustnej w dniu 9 kwietnia 2014 r.,

uwzględniając postanowienie z dnia 15 października 2014 r. dotyczące ponownego otwarcia procedury ustnej i po jej zamknięciu w dniu 20 listopada 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93), rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70) oraz decyzję 2001/927/WE ustanawiającą listę przewidzianą w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. L 344, s. 83).
- 2 W wykazach załączonych do wspólnego stanowiska 2001/931 i decyzji 2001/927 był ujęty wpis „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem (terrorystyczne skrzydło Hamasu) ”.
- 3 Te dwa akty były uaktualniane regularnie na podstawie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, przy czym wpis „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem (terrorystyczne skrzydło Hamasu) ” pozostawał umieszczony w wykazach. Od dnia 12 września 2003 r. podmiotem umieszczonym w wykazach jest „ Hamas (włączając Hamas-Izz al-Din al-Qassem) ”.
- 4 W dniu 12 lipca 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/386/WPZiB aktualizującą wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. L 178, s. 28) oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 610/2010 wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. L 178, s. 1) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z lipca 2010 r.”).
- 5 „ Hamas oraz jego odłamy Hamas-Izz al-Din al-Kassem ” nadal był umieszczony w wykazach zawartych w tych aktach.
- 6 W dniu 13 lipca 2010 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 2580/2001 (Dz.U. C 188, s. 13) (zwane dalej „zawiadomieniem z lipca 2010 r.”).

Przebieg postępowania i nowe okoliczności zaistniałe w jego toku

- 7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 września 2010 r. Hamas wniósł rozpatrywaną skargę.
- 8 W skardze skarżący wnosi do Sądu o:
  - stwierdzenie nieważności zawiadomienia z lipca 2010 r. i aktów Rady z lipca 2010 r.;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.

- 9 W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 21 grudnia 2010 r., Komisja Europejska wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Wniosek ten został uwzględniony postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 7 lutego 2011 r.
- 10 W dniu 31 stycznia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/70/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. L 28, s. 57), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 83/2011 dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 610/2010 (Dz.U. L 28, s. 14) (zwane dalej łącznie „aktami Rady ze stycznia 2011 r.”).
- 11 W dniu 2 lutego 2011 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. C 33, s. 14).
- 12 W piśmie z dnia 2 lutego 2011 r., doręczonym skarżącemu w dniu 7 lutego 2011 r., Rada przedstawiła temu ostatniemu uzasadnienie zawierające powody utrzymania go w wykazie.
- 13 W piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., złożonym w sekretariacie Sądu tego samego dnia, skarżący przywołał akty Rady ze stycznia 2011 r. oraz pismo z dnia 2 lutego 2011 r. Wskazał, że podtrzymuje zarzuty wobec tych aktów przedstawione w skardze i że przedstawi krytykę powodów utrzymania go w wykazie przedstawionych w piśmie z dnia 2 lutego 2011 r.
- 14 Pismem z dnia 30 maja 2011 r. Rada powiadomiła skarżącego o zamiarze utrzymania dotyczącego go wpisu, podczas następnego przeglądu środków ograniczających, w wykazie osób, grup i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi rozporządzeniem nr 2580/2001.
- 15 Po wysłuchaniu pozostałych stron Sąd, pismem sekretariatu z dnia 15 czerwca 2011 r., zezwolił skarżącemu na dostosowanie w replice zarzutów i żądań przedstawionych w skardze w odniesieniu do aktów Rady ze stycznia 2011 r., w razie potrzeby w świetle powodów ujętych w piśmie z dnia 2 lutego 2011 r. Sąd nie zezwolił natomiast skarżącemu na dostosowanie żądań w odniesieniu do pisma z dnia 2 lutego 2011.
- 16 Termin na złożenie repliki został wyznaczony na dzień 27 lipca 2011 r.
- 17 W dniu 18 lipca 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/430/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (Dz.U. L 188, s. 47), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 687/2011 dotyczące wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzeń wykonawczych nr 610/2010 oraz nr 83/2011 (Dz.U. L 188, s. 2) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z lipca 2011 r.”).
- 18 W dniu 19 lipca 2011 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. C 212, s. 20).
- 19 W piśmie z dnia 19 lipca 2011 r. Rada przedstawiła skarżącemu uzasadnienie zawierające powody jego utrzymania w wykazie.
- 20 W piśmie z dnia 27 lipca 2011 r. skarżący przywołał akty Rady z lipca 2011 r. i pismo z dnia 19 lipca 2011 r. jako zastępujące pierwotnie zaskarżone akty. Podniósł, że od opublikowania lub notyfikacji tych aktów zaczyna biec nowy, dwumiesięczny termin na wniesienie skargi. Wskazał przyczyny, dla których replika nie została złożona.

- 21 Pismo z dnia 27 lipca 2011 r. zostało dołączone do akt sprawy jako wniosek o przedłużenie terminu na złożenie repliki.
- 22 Pismem sekretariatu z dnia 16 września 2011 r. Sąd powiadomił strony, że postanowił nie uwzględnić wniosku o przedłużenie terminu i wyznaczył na dzień 2 listopada 2011 r. termin na złożenie przez Komisję uwag interwenienta.
- 23 W dniu 28 września 2011 r. skarżący złożył w sekretariacie pismo uzupełniające. W piśmie tym skarżący wskazuje na „rozszerzenie swoich żądań stwierdzenia nieważności na [akty Rady z lipca 2011 r.]”.
- 24 Wskazał także, że w świetle pierwotnej skargi, pisma z dnia 17 lutego 2011 r. i pisma uzupełniającego rozpatrywana skarga powinna być od tego momentu uznawana za skierowaną przeciwko aktom Rady z lipca 2010 r., ze stycznia 2011 r. i z lipca 2011 r. Skarżący dodał, że żądania przedstawione przeciwko zawiadomieniu z lipca 2010 r. także są utrzymane, i uściślił, że jego żądania stwierdzenia nieważności dotyczą rozpatrywanych aktów wyłącznie w zakresie, w jakim go dotyczą.
- 25 W dniu 28 października 2011 r. Komisja złożyła swe uwagi interwenienta.
- 26 Pismem z dnia 15 listopada 2011 r. Rada powiadomiła doradcę prawnego skarżącego o zamiarze utrzymania wpisu dotyczącego skarżącego, podczas następnego przeglądu środków ograniczających, w wykazie osób, grup i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi rozporządzeniem nr 2580/2001.
- 27 Postanowieniem Sądu z dnia 8 grudnia 2011 r. pismo uzupełniające zostało dołączone do akt sprawy.
- 28 Pismem z dnia 20 grudnia 2011 r. Sąd powiadomił strony, że z uwagi na upływ przed złożeniem pisma uzupełniającego terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności aktów Rady ze stycznia 2011 r. dostosowanie żądań skargi wniesionej na te akty – samo w sobie dopuszczalne, jako że już zgłoszone i dokonane w sposób wymagany przepisami prawa pismem skarżącego z dnia 17 lutego 2011 r. – zostanie zbadane wyłącznie w świetle zarzutów i argumentów przedstawionych przez tę stronę przed upływem terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności tych aktów, czyli tych przedstawionych w skardze wszczynającej postępowanie.
- 29 Sąd wyznaczył na dzień 17 lutego 2012 r. termin na złożenie przez Radę i Komisję ich uwag w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady ze stycznia 2011 r., a na dzień 5 marca 2012 r., przedłużony na dzień 3 kwietnia 2012 r., termin na złożenie przez te same strony ich uwag w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 30 W dniu 22 grudnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/872/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2011/430 (Dz.U. L 343, s. 54), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1375/2011 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 687/2011 (Dz.U. L 343, s. 10) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z grudnia 2011 r.”).
- 31 W dniu 23 grudnia 2011 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. C 377, s. 17).
- 32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 lutego 2012 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z grudnia 2011 r.

- 33 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 13 i 16 lutego 2012 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady ze stycznia 2011 r.
- 34 Aktami złożonymi w dniu 3 kwietnia 2012 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 35 W dniu 25 czerwca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/333/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2011/872 (Dz.U. L 165, s. 72), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 542/2012 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 1375/2011 (Dz.U. L 165, s. 12) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z czerwca 2012 r.”).
- 36 W dniu 26 czerwca 2012 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. C 186, s. 1).
- 37 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2012 r. skarżący złożył na wezwanie Sądu uwagi w odpowiedzi na uwagi Rady i Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r.
- 38 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2012 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z czerwca 2012 r.
- 39 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 20 i 23 lipca 2012 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady z czerwca 2012 r.
- 40 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 5 i 6 września 2012 r. Komisja i Rada odpowiedziały na wezwanie Sądu na uwagi skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.
- 41 W dniu 10 grudnia 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/765/WPZiB dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2012/333 (Dz.U. L 337, s. 50), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1169/2012 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 542/2012 (Dz.U. L 337, s. 2) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z grudnia 2012 r.”).
- 42 W dniu 11 grudnia 2012 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. C 380, s. 6).
- 43 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 lutego 2013 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z grudnia 2012 r.
- 44 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 11 i 13 marca 2013 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady z grudnia 2012 r.
- 45 W dniu 25 lipca 2013 r. Rada przyjęła decyzję 2013/395/WPZiB dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji 2012/765 (Dz.U. L 201, s. 57), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 714/2013 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 1169/2012 (Dz.U. L 201, s. 10) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z lipca 2013 r.”).

- 46 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 września 2013 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z lipca 2013 r.
- 47 Pismem z dnia 4 października 2013 r. Sąd wezwał Radę do przedstawienia określonych dokumentów i zadał pewne pytania stronom dla potrzeb rozprawy, a Rada zastosowała się do tego wezwania aktem z dnia 28 października 2013 r.
- 48 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 28 i 30 października 2013 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady z lipca 2013 r.
- 49 W dniu 10 lutego 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/72/WPZiB dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylecia decyzji 2013/395 (Dz.U. L 40, s. 56), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 125/2014 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylecia rozporządzenia wykonawczego nr 714/2013 (Dz.U. L 40, s. 9) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z lutego 2014 r.”).
- 50 W dniu 28 lutego 2014 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z lutego 2014 r.
- 51 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 4 i 5 marca 2014 r. Komisja i Rada przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady z lutego 2014 r.
- 52 W dniu 22 lipca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/483/WPZiB dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylecia decyzji 2014/72 (Dz.U. L 217, s. 35), którą utrzymała w wykazie wpis dotyczący skarżącego, i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 790/2014 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylecia rozporządzenia wykonawczego nr 125/2014 (Dz.U. L 217, s. 1) (zwane dalej łącznie „aktami Rady z lipca 2014 r.”; przy czym akty Rady z lipca 2010 r., ze stycznia, z lipca i grudnia 2011 r., z czerwca i grudnia 2012 r., z lipca 2013 r. oraz z lutego i lipca 2014 r. są zwane dalej łącznie „aktami Rady od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.”).
- 53 W dniu 21 września 2014 r. skarżący dostosował swoje żądania wobec aktów Rady z lipca 2014 r.
- 54 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 23 października i 4 listopada 2014 r. Rada i Komisja przedstawiły na wezwanie Sądu uwagi w przedmiocie dostosowania żądań wobec aktów Rady z lipca 2014 r.

Żądania stron

- 55 Z powyższych okoliczności wynika, że w rozpatrywanej skardze skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim go dotyczą, zawiadomienia z lipca 2010 r. i aktów Rady od lipca 2010 r. do lipca 2014 r. (zwanym dalej „zaskarżonymi aktami”);
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 56 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

Rozważania wstępne dotyczące przedmiotu skargi, a także zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.

Przedmiot skargi

- 57 Jak wynika z przedstawienia okoliczności faktycznych, akty Rady z lipca 2010 r. były uchylane i zastępowane kolejno aktami Rady ze stycznia, z lipca i grudnia 2011 r., z czerwca i grudnia 2012 r., z lipca 2013 r., z lutego i lipca 2014 r.
- 58 Skarżący kolejno dostosowywał swoje pierwotne żądania, tak że wniesiona przez niego skarga ma na celu stwierdzenie nieważności tych różnych aktów w zakresie, w jakim one go dotyczą. Wyraźnie utrzymał on także żądania stwierdzenia nieważności aktów uchylonych.
- 59 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie skarg skierowanych przeciwko następującym po sobie środkom w postaci zamrożenia funduszy przyjętym na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 strona skarżąca zachowuje interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji nakładającej środki ograniczające uchylonej i zastąpionej późniejszą decyzją ograniczającą, ponieważ uchylenie aktu instytucji nie stanowi uznania jego niezgodności z prawem i wywołuje skutki *ex nunc*, w przeciwieństwie do wyroku stwierdzającego nieważność, na podstawie którego akt nieważny jest eliminowany z mocą wsteczną z porządku prawnego i uznawany za nieistniejący (wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada*, T-228/02, Zb.Orz., EU:T:2006:384, pkt 35, zwany dalej „wyrokiem OMPI T-228/02”; zob. także wyroki: z dnia 23 października 2008 r., *People's Mojahedin Organization of Iran/Rada*, T-256/07, Zb.Orz., EU:T:2008:461, pkt 45–48 i przytoczone tam orzecznictwo, zwany dalej „wyrokiem PMOI T-256/07”; z dnia 30 września 2009 r., *Sison/Rada*, T-341/07, Zb.Orz., EU:T:2009:372, pkt 47, 48, zwany dalej „wyrokiem Sison T-341/07”).
- 60 Wynika z tego, że rozpatrywana skarga o stwierdzenie nieważności zachowuje swój przedmiot względem zaskarżonych aktów poprzedzających akty Rady z lipca 2014 r.

W przedmiocie dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.

- 61 W dniu 28 czerwca 2012 r. skarżący w odpowiedzi na wezwanie Sądu złożył uwagi w przedmiocie uwag Rady i Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r. dotyczących pisma uzupełniającego.
- 62 Z uwagi na to, że skarżący zatytułował swoje uwagi „replika”, Rada w uwagach z dnia 6 września 2012 r. podniosła, że skarżącemu nie można zezwolić na złożenie repliki w odniesieniu do całej sprawy w jej pierwotnym kształcie wynikającym ze złożonej skargi.
- 63 Rada uznała, że wymiana pism dotycząca istoty sprawy powinna była zakończyć się wraz ze złożeniem przez skarżącego pisma uzupełniającego oraz złożeniem przez Radę uwag w przedmiocie tego pisma.
- 64 Należy zauważyć, że złożone na wezwanie Sądu uwagi skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r. nie mogą oczywiście stanowić repliki w rozumieniu art. 47 ust. 1 regulaminu postępowania Sądu w niniejszej sprawie.
- 65 Jak bowiem wskazano w pkt 20–22 powyżej, skarżący nie złożył w niniejszej sprawie repliki w wyznaczonym terminie, a wniosek o przedłużenie terminu na złożenie repliki, za który zostało uznane przez Sąd pismo skarżącego z dnia 27 lipca 2011 r., został odrzucony.

- 66 Jednakże o ile uwagi z dnia 28 czerwca 2012 r. nie mogą być wzięte pod uwagę w ramach rozpatrywanej skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona aktów Rady z lipca 2010 r. i ze stycznia 2011 r. (zob. w tym względzie pkt 28 powyżej), o tyle są one dopuszczalne w ramach żądania stwierdzenia nieważności aktów Rady z lipca 2011 r. (wniesionego poprzez złożenie pisma uzupełniającego) w zakresie, w jakim odnoszą się do uwag Rady w przedmiocie zawartych w piśmie uzupełniającym nowych zarzutów skierowanych wobec aktów z lipca 2011 r., oraz w ramach żądań stwierdzenia nieważności późniejszych aktów Rady.
- 67 Sąd wezwał skarżącego do złożenia uwag zresztą właśnie dlatego, że uznał za konieczne zezwolenie skarżącemu na udzielenie odpowiedzi w tych ramach na uwagi Rady z dnia 3 kwietnia 2012 r. w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 68 Wreszcie z samego brzmienia tych uwag z dnia 28 czerwca 2012 r. (zob. pkt 1 tych uwag) wynika, że mają one na celu wyłącznie udzielenie odpowiedzi na uwagi Rady z dnia 3 kwietnia 2012 r. w przedmiocie pisma uzupełniającego.
- 69 W świetle tych uściśleń dotyczących zakresu uwag z dnia 28 czerwca 2012 r. należy oddalić zastrzeżenia Rady co do dopuszczalności wspomnianych uwag.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona zawiadomienia z lipca 2010 r.

- 70 Rada, wspierana przez Komisję, podnosi, że skarga jest w odniesieniu do zawiadomienia z lipca 2010 r. niedopuszczalna, gdyż chodzi tu o akt niezaskarżalny.
- 71 Na mocy art. 263 akapit pierwszy TFUE akty, które mogą być przedmiotem skargi, to akty, „które zmierzają do wywarcia skutków prawnych wobec osób trzecich”.
- 72 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o ile w celu określenia, czy zaskarżone środki stanowią akty w rozumieniu art. 263 TFUE, należy skupić się na ich istocie, o tyle jedynie te akty lub decyzje, które wywołują wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy strony skarżącej poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej, mogą stać się przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności [zob. postanowienie z dnia 14 maja 2012 r., *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Komisja*, C-477/11 P, EU:C:2012:292, pkt 50, 51 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 73 W niniejszym przypadku utrzymanie skarżącego w wykazie dotyczącym zamrożenia funduszy Unii Europejskiej (zwanym dalej „wykazem dotyczącym zamrożenia funduszy”) zostało dokonane aktami Rady z lipca 2010 r.
- 74 Celem zawiadomienia z lipca 2010 r., opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nazajutrz po przyjęciu tych aktów, była jedynie próba powiadomienia osób, grup i podmiotów, których fundusze pozostały zamrożone w wyniku wykonywania tych aktów, o zaoferowanych im możliwościach: zwrócenia się do właściwych organów krajowych o upoważnienie do użycia zamrożonych funduszy dla określonych potrzeb, zwrócenia się do Rady o uzasadnienie zawierające powody ich utrzymania w wykazie dotyczącym zamrożenia funduszy, zwrócenia się do Rady o ponowne rozważenie decyzji o utrzymaniu i wreszcie wniesienia skarg do sądu Unii.
- 75 Czyniąc to, zawiadomienie z lipca 2010 r. nie wywoływało wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej.
- 76 Skoro zatem zawiadomienie to nie stanowi aktu zaskarżalnego, należy rozpatrywaną skargę odrzucić jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim ma ona na celu stwierdzenie nieważności tego zawiadomienia.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów Rady od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.

- 77 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności aktów Rady z lipca 2010 r. i ze stycznia 2011 r. skarżący podnosi w skardze cztery zarzuty, z których pierwszy dotyczy w istocie naruszenia prawa do obrony, drugi – oczywistego błędu w ocenie, trzeci – naruszenia prawa własności, a czwarty – naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- 78 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności aktów Rady z lipca i grudnia 2011 r., z czerwca i grudnia 2012 r., z lipca 2013 r. oraz z lutego i lipca 2014 r. (zwanym dalej łącznie „aktami Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.”) skarżący podnosi w piśmie uzupełniającym i w późniejszych dostosowaniach żądań osiem zarzutów nieważności, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, drugi – błędów co do prawdziwości okoliczności faktycznych, trzeci – błędu w ocenie co do kwalifikacji skarżącego jako grupy terrorystycznej, czwarty – niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji „ze względu na upływ czasu”, piąty – naruszenia zasady nieingerencji, szósty – naruszenia obowiązku uzasadnienia, siódmy – naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, a ósmy – naruszenia prawa własności.
- 79 Należy zacząć od zbadania zarzutów czwartego i szóstego odnoszących się do nieważności rozpatrywanych łącznie aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., które to zarzuty dotyczą niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji „ze względu na upływ czasu” i naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- 80 Skarżący wyjaśnia, że zamrożenie funduszy powinno opierać się na szczególnych i konkretnych względach dowodzących, że środek ten jest nadal niezbędny. Według niego Rada ma obowiązek zwracać szczególną uwagę na skutki postępowań wszczętych na szczeblu krajowym. W niniejszym zaś przypadku Rada ograniczyła się do przytoczenia serii okoliczności i stwierdzenia, że decyzje krajowe nadal obowiązują. Zdaniem skarżącego z uzasadnienia aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. nie wynika, by instytucja ta była rzeczywiście zainteresowana krajowymi skutkami środków podjętych przeciwko skarżącemu. Skarżący zarzuca zatem Radzie niewystarczające uwzględnienie rozwoju sytuacji „ze względu na upływ czasu”.
- 81 Jego zdaniem Rada powinna była zawrzeć w uzasadnieniu swoich aktów okoliczności wykazujące istnienie poważnych dowodów i wskazówek na podstawie decyzji krajowych. Jednakże przesłane skarżącemu uzasadnienie zawierające powody nie obejmuje żadnego uściślenia w tym względzie. Uzasadnienie aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. nie mogło się ograniczać do przywołania istnienia decyzji krajowych, lecz powinno było ponadto wymienić mające znaczenie informacje, które Rada zaczerpnęła z tych decyzji, by oprzeć na tej podstawie własną decyzję. Rada zaś nie przedstawiła żadnego wskazania co do okoliczności faktycznych zarzucanych skarżącemu w decyzjach krajowych.
- 82 Rada kwestionuje, że nie wzięła dostatecznie pod uwagę rozwoju sytuacji „ze względu na upływ czasu”. Od chwili pierwszego umieszczenia skarżącego w wykazie dotyczącym zamrożenia funduszy w 2003 r. nazwa skarżącego była utrzymywana w tym wykazie po dokonywanych przez Radę regularnych przeglądach na podstawie środków przyjętych przez władze amerykańskie oraz władze Zjednoczonego Królestwa.
- 83 W ocenie Rady uzasadnienia zawierające powody łącznie z aktami Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. przedstawiają przekonujące powody, które czynią zadość obowiązkowi uzasadnienia.
- 84 Po pierwsze, należy przypomnieć, że po przyjęciu na podstawie decyzji właściwych władz krajowych decyzji o wpisaniu osoby lub grupy na listę podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, Rada musi w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz na pół roku, upewnić się, że utrzymanie zainteresowanej na spornej liście jest nadal uzasadnione.

- 85 O ile zbadanie, czy istnieje decyzja władzy krajowej odpowiadająca definicji art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 zdaje się stanowić istotny warunek wstępny dla wydania przez Radę początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy, o tyle zbadanie skutków tej decyzji na poziomie krajowym wydaje się niezbędne do wydania kolejnej decyzji o zamrożeniu funduszy (ww. w pkt 59 wyrok OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 117; wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Sison/Rada, T-47/03, EU:T:2007:207, pkt 164). Przy kontroli faktu pozostawienia danej osoby w spornym wykazie istotną kwestią jest ustalenie, czy od czasu umieszczenia nazwiska tej osoby w rzeczonym wykazie lub od czasu poprzedniej kontroli sytuacja faktyczna zmieniła się w taki sposób, że nie pozwala na dalsze trwanie przy konkluzji o zaangażowaniu tej osoby w działalność terrorystyczną (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:711, pkt 82).
- 86 Po drugie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać uzasadnienie podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać kontroli jej zgodności z prawem. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru przywołanych powodów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie (zob. ww. w pkt 59 wyrok OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 141 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 87 W kontekście wydania decyzji o zamrożeniu funduszy na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 jej uzasadnienie powinno być przede wszystkim ocenione względem prawnych przesłanek stosowania tego rozporządzenia w danym przypadku, które zostały wymienione w jego art. 2 ust. 3 w związku z art. 1 ust. 4 lub 6 wspólnego stanowiska 2001/931, w zależności od tego, czy chodzi o początkową decyzję, czy późniejszą decyzję o zamrożeniu funduszy (ww. w pkt 59 wyrok OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 142).
- 88 W tym względzie Sąd nie może zgodzić się, że uzasadnienie może jedynie polegać na ogólnym, schematycznym sformułowaniu wzorowanym na brzmieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 lub 6 wspólnego stanowiska 2001/931. Zgodnie z przypomnianymi powyżej zasadami Rada jest zobowiązana do wymienienia okoliczności faktycznych i prawnych, od których zależy prawne uzasadnienie jej decyzji, oraz względów prowadzących do jej wydania. Uzasadnienie takiego środka musi więc wskazywać szczególnie i konkretne powody, dla których Rada uznaje, że właściwe uregulowania znajdują zastosowanie do zainteresowanego (ww. w pkt 59 wyrok OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 143 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 89 Z tego względu uzasadnienie zarówno decyzji początkowej o zamrożeniu funduszy, jak i decyzji późniejszych musi dotyczyć nie tylko przesłanek prawnych stosowania rozporządzenia nr 2580/2001, a w szczególności istnienia decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe, ale również szczególnych i konkretnych powodów, na podstawie których Rada uznała w ramach swoich uprawnień dyskrecjonalnych, że fundusze zainteresowanej osoby powinny być zamrożone (ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 60).
- 90 Po trzecie, co się tyczy kontroli dokonywanej przez Sąd, stwierdził on, że Rada dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do okoliczności podlegających uwzględnieniu w celu podjęcia środków w postaci sankcji ekonomicznych i finansowych na podstawie art. 75 TFUE, 215 TFUE i 352 TFUE, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem wydanym w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. To uprawnienie dyskrecjonalne dotyczy w szczególności oceny względów związanych z celowością wydania decyzji (zob. ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 97 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże jeżeli Sąd przyznaje Radzie zakres uznania w tej dziedzinie, to nie oznacza to, że sam powinien się powstrzymać od kontroli dokonanej przez tę instytucję wykładni istotnych faktów. Sąd Unii powinien bowiem dokonać w szczególności nie tylko faktycznej weryfikacji dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego ścisłości i spójności, ale także kontroli tego, czy materiał ten stanowi zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji,

i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie. Jednakże w ramach tej kontroli Sąd nie może zastąpić własną oceną celowości oceny dokonanej przez Radę (zob. ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 91 Po czwarte, jeżeli chodzi o prawne i faktyczne uzasadnienie decyzji o zamrożeniu funduszy w dziedzinie terroryzmu, należy przypomnieć, że zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 lista podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, jest sporządzana na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą władzę w odniesieniu do osób, grup i podmiotów, których to dotyczy, bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowania popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach, lub skazaniu za takie czyny.
- 92 W swoim ww. w pkt 85 wyroku Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa (EU:C:2012:711) Trybunał przypomniał, że z odwołania się do decyzji „właściwej władzy” oraz ze wzmianki o „dokładnych informacjach” i „poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach” wynika, że celem art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 jest ochrona zainteresowanych osób poprzez zapewnienie, że ich umieszczenie w spornym wykazie będzie miało miejsce wyłącznie na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej oraz że wspomniane wspólne stanowisko zmierza do osiągnięcia tego celu poprzez odwołanie się do wymogu istnienia decyzji wydanej przez władzę krajową (pkt 68 wyroku). Trybunał zauważył bowiem, że Unia nie dysponuje środkami umożliwiającymi jej samodzielne prowadzenie dochodzeń dotyczących uczestniczenia określonej osoby w aktach terrorystycznych (pkt 69 wyroku).
- 93 To w świetle powyższych rozważań należy zbadać względy powołane przez Radę w uzasadnieniu jej aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.
- 94 Uzasadnienia zawierające powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. zaczynają się akapitem, w którym Rada określa skarżącego jako „grupę zaangażowaną w akty terrorystyczne, która od 1988 r. systematycznie dokonywała i przyznawała się do zamachów na cele izraelskie, w szczególności uprowadzeń, ataków na cywilów za pomocą broni białej i palnej oraz samobójczych ataków bombowych w transporcie zbiorowym i w miejscach publicznych”. Rada twierdzi, że „Hamas organizował zamachy zarówno po izraelskiej stronie »zielonej linii«, jak i na terytoriach okupowanych” i że „w marcu 2005 r. Hamas proklamował »tahdia« (wyciszenie), które skutkowało spadkiem jego aktywności”. Rada wskazuje dalej, że „jednakże w dniu 21 września 2005 r. komórka Hamasu uprowadziła, a następnie zabiła Izraelczyka [i że] na nagraniu wideo Hamas potwierdza, iż uprowadził tego człowieka, aby podjąć próbę wynegocjowania uwolnienia więźniów palestyńskich przetrzymywanych przez Izrael”. Rada twierdzi, że „bojownicy Hamasu brali udział w ostrzale raketowym południowego Izraela ze Strefy Gazy [i że] w przeszłości w celu dokonywania zamachów na cywilów w Izraelu Hamas rekrutował kamikadze, oferując swoją pomoc ich rodzinom”. Rada wskazuje, że „w czerwcu 2006 r. Hamas (oraz jego odłamek Hamas-Izz al-Din al-Kassem) był włączony w operację, która doprowadziła do uprowadzenia żołnierza izraelskiego Gilada Szalita” (akapit pierwszy uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.). Począwszy od uzasadnienia zawierającego powody rozporządzenia wykonawczego nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r., Rada wskazuje, że „w dniu 11 października 2011 r. [żołnierz Gilad Szalit] został uwolniony przez Hamas w ramach wymiany więźniów z Izraelem po przetrzymywaniu go przez pięć lat”.
- 95 Następnie Rada przedstawia wykaz „działań terrorystycznych”, które według niej Hamas niedawno prowadził, począwszy od stycznia 2010 r. (akapit drugi uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).
- 96 Rada, uznawszy, że „akty te są objęte art. 1 ust. 3 [lit.] a)–g) wspólnego stanowiska 2001/931 i zostały dokonane w zamiarze osiągnięcia celów wymienionych w art. 1 ust. 3 [ppkt] (i)–(iii) wspomnianego wspólnego stanowiska” oraz że „Hamas (oraz jego odłamek Hamas-Izz al-Din al-Kassem) jest objęty

art. 2 ust. 3 [ppkt] (ii) rozporządzenia nr 2580/2001” (akapity trzeci i czwarty uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.), przywołuje decyzje, które władze amerykańskie i władze Zjednoczonego Królestwa – jak wynika z przytoczonych powodów i z akt sprawy – wydały w 2001 r. wobec skarżącego (akapity od piątego do siódmego uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.). W uzasadnieniu zawierającym powody rozporządzenia wykonawczego nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. Rada przywołuje po raz pierwszy decyzję amerykańską z dnia 18 lipca 2012 r.

- 97 Te przywołane przez Radę decyzje obejmują, po pierwsze, decyzję Secretary of State for the Home Department (ministra spraw wewnętrznych Zjednoczonego Królestwa) z dnia 29 marca 2001 r., a po drugie, decyzje rządu Stanów Zjednoczonych wydane na podstawie sekcji 219 US Immigration and Nationality Act (ustawy Stanów Zjednoczonych o imigracji i obywatelstwie, zwanej dalej „INA”) i zarządzenie wykonawcze 13224.
- 98 Co się tyczy tych decyzji, Rada czyni odniesienie do okoliczności, że jeśli chodzi o decyzję Zjednoczonego Królestwa, podlega ona regularnemu przeglądowi rządowej komisji krajowej, a jeśli chodzi o decyzje amerykańskie, mogą one być poddane kontroli administracyjnej i sądowej.
- 99 Rada wnioskuje z tych względów, że „[d]ecyzje podjęte wobec Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem zostały zatem wydane przez właściwe władze w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931” (akapit ósmy uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).
- 100 Wreszcie Rada „stwierdza, że wyżej wymienione decyzje [...] nadal obowiązują, i [...] uważa, że powody, które uzasadniały umieszczenie Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem w wykazie [dotyczącym zamrożenia funduszy], pozostają w mocy” (akapit dziewiąty uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.). Rada wnioskuje na tej podstawie, że skarżący nadal powinien być ujęty w tym wykazie (akapit dziesiąty uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).
- 101 Należy przede wszystkim – i niezależnie od tego, czy wnioski przedstawione w pkt 99 powyżej są poprawne – zauważyć, że choć wykaz czynów dokonanych z użyciem przemocy w okresie po 2004 r., a w szczególności w okresie 2010–2011, przedstawiony przez Radę w akapitach pierwszym i drugim uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. odgrywa decydującą rolę w ocenie celowości utrzymania zamrożenia funduszy skarżącego, jako że wykaz ten stanowi podstawę dla twierdzenia Rady dotyczącego aktów terrorystycznych dokonanych przez skarżącego w tym okresie, to żaden z tych aktów nie był badany w decyzjach krajowych z 2001 r. przywołanych w akapitach piątym i szóstym wspomnianych uzasadnień zawierających powody.
- 102 Wszystkie te czyny są bowiem późniejsze od wspomnianych decyzji krajowych i nie mogą zatem być badane w tych decyzjach.
- 103 O ile zaś w uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. stwierdzono, że przywołane w nich decyzje krajowe pozostają obowiązujące, o tyle uzasadnienia te nie zawierają jednak żadnego odniesienia do nowszych decyzji krajowych, i tym mniej do powodów wydania takich decyzji, z zastrzeżeniem aktów Rady z lipca 2014 r., które wspominają po raz pierwszy decyzję amerykańską z dnia 18 lipca 2012 r.
- 104 Skonfrontowana z krytyką skarżącego w tym względzie, Rada nie przedstawia żadnej nowszej decyzji władz amerykańskich lub władz Zjednoczonego Królestwa, co do której dowodziłaby, że dysponowała nią podczas przyjmowania swoich aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., i z której wynikałoby konkretnie, że dokonane po 2004 r. czyny wymienione w uzasadnieniach zawierających powody rzeczywiście zostały zbadane i przyjęte przez te władze.

- 105 I tak, co się tyczy procedury w Zjednoczonym Królestwie, Rada nie przedstawia żadnej decyzji wydanej po 2001 r.
- 106 Co się tyczy decyzji amerykańskich wydanych na podstawie sekcji 219 INA, Rada nie przedstawia żadnej decyzji wydanej po 2003 r. W odniesieniu do decyzji z dnia 18 lipca 2012 r., wydanej na podstawie sekcji 219 INA i wymienionej po raz pierwszy w uzasadnieniu zawierającym powody aktów Rady z lipca 2014 r., Rada nie przedstawia żadnego elementu umożliwiającego zapoznanie się z rzeczywistym uzasadnieniem w powiązaniu z wykazem czynów dokonanych z użyciem przemocy widniejącym w uzasadnieniu zawierającym powody tych aktów. Bardziej ogólnie i w zakresie dotyczącym powodów wskazania dokonanego na podstawie sekcji 219 INA Rada przedstawia tylko jeden dokument z 1997 r. Co się tyczy decyzji amerykańskich wydanych na podstawie zarządzenia wykonawczego 13224, Rada przedstawia przed Sądem wyłącznie decyzję z dnia 31 października 2001 r. Rada nie przedstawia żadnej późniejszej decyzji rządu Stanów Zjednoczonych na podstawie tego zarządzenia. W odniesieniu do powodów wskazania Rada przedstawia niedatowany dokument, który według jej twierdzeń pochodzi ze skarbu państwa Stanów Zjednoczonych, a który wymienia Hamas, odnosząc się do okoliczności, z których najnowsze dotyczą czerwca 2003 r.
- 107 W odniesieniu do decyzji krajowych przywołanych po raz pierwszy w toku rozprawy stanowią one – całkiem w oderwaniu od okoliczności, że nie zostały one przedstawione – niedopuszczalną próbę spóźnionego uzasadnienia (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 listopada 2013 r., North Drilling/Rada, T-552/12, EU:T:2013:590, pkt 26; z dnia 12 grudnia 2013 r., Nabipour i in./Rada, T-58/12, EU:T:2013:640, pkt 36–39). Poza tym należy zauważyć, że decyzje te nie widnieją w uzasadnieniu zawierającym powody aktów Rady z czerwca 2014 r., wydanych już po rozprawie.
- 108 Rada podnosi natomiast w uwagach w przedmiocie pisma uzupełniającego, że wystarczyłoby przejrzeć prasę, by stwierdzić, iż skarżący przyznaje się systematycznie do aktów terrorystycznych.
- 109 Względem ten, w połączeniu z brakiem w uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. jakiegokolwiek odesłania do decyzji właściwych władz późniejszych aniżeli przypisywane skarżącemu czyny i odnoszących się do tych czynów, świadczy wyraźnie o tym, że Rada oparła przypisywanie skarżącemu czynów terrorystycznych zarzucanych za okres po 2004 r. nie na ocenach zawartych w decyzjach właściwych władz, lecz na informacjach uzyskanych przez nią z prasy.
- 110 Jednakże, co wynika ze względów przywołanych w pkt 91 i 92 powyżej, ze względu na ochronę zainteresowanych osób i ze względu na brak środków umożliwiających prowadzenie dochodzenia przez Unię wspólne stanowisko 2001/931 wymaga, aby podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu funduszy w przypadku terroryzmu obejmowała nie informacje uzyskane przez Radę z prasy i Internetu, lecz informacje rzeczywiście zbadane i przywołane w decyzjach właściwych władz krajowych w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.
- 111 Tylko w oparciu o tego rodzaju pewny stan faktyczny Rada może następnie wykorzystać szeroki zakres swobodnego uznania przysługujący jej w ramach przyjmowania decyzji o zamrożeniu funduszy na poziomie Unii, w szczególności jeżeli chodzi o względy celowości, na których decyzje te są oparte.
- 112 Z powyższych rozważań wynika, że Rada nie uszanowała tych wymogów wspólnego stanowiska 2001/931.
- 113 Uzasadnienie zaskarżonych aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. wskazuje ponadto na rozumowanie Rady niezgodne z wymogami tego wspólnego stanowiska.
- 114 Zamiast bowiem oprzeć swoją ocenę na stanie faktycznym, na który składają się decyzje wydane przez właściwe władze, które wzięły pod uwagę konkretne fakty i zadziałały w oparciu o nie, następnie zweryfikować, czy fakty te wypełniają znamiona „aktów terrorystycznych”, a odnośna grupa jest „grupą” w rozumieniu definicji wspólnego stanowiska 2001/931, by w końcu zdecydować, na tej

podstawie i korzystając ze swoich uprawnień dyskrecyjnych, o ewentualnym przyjęciu decyzji na poziomie Unii, w uzasadnieniach zawierających powody swoich aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. Rada postępuje odwrotnie.

- 115 Rada rozpoczyna od ocen – będących w rzeczywistości jej ocenami – kwalifikując skarżącego jako grupę terrorystyczną w pierwszym zdaniu uzasadnień zawierających powody – co przesądza kwestię, którą mają rozstrzygnąć te powody – i przypisując mu szereg czynów dokonanych z użyciem przemocy, zaczerpniętych z prasy i Internetu (akapity pierwszy i drugi uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).
- 116 Należy w tej kwestii zauważyć, że okoliczność, iż chodzi o kontrolę listy podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, a w związku z tym o kontrolę następczą względem wcześniejszego badania, nie może uzasadnić dokonania tej kwalifikacji w sposób uprzedzający ocenę. Nie ignorując przeszłości, kontrola środka dotyczącego zamrożenia funduszy jest, z założenia, otwarta na możliwość, że odnośna osoba lub grupa nie ma już statusu terrorysty w chwili podejmowania decyzji przez Radę. W związku z tym Rada może sformułować swoje wnioski dopiero na zakończenie kontroli.
- 117 Rada stwierdza następnie, że czyny przypisywane przez nią skarżącemu są objęte zakresem definicji aktów terrorystycznych w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931 i że skarżący jest grupą w rozumieniu tego wspólnego stanowiska (akapity trzeci i czwarty uzasadnień zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r.).
- 118 Dopiero po tych stwierdzeniach Rada przywołuje decyzje władz krajowych, które są jednak wcześniejsze, w każdym razie w odniesieniu do aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., aniżeli czyny przypisywane skarżącemu.
- 119 Rada nie próbuje wykazać w uzasadnieniach zawierających powody tych aktów, że ewentualne wcześniejsze decyzje krajowe dotyczące kontroli lub inne decyzje właściwych władz rzeczywiście przeprowadziły kontrolę i działały w oparciu o konkretne fakty przywołane na początku tych uzasadnień zawierających powody. W uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. ogranicza się ona do zacytowania pierwotnych decyzji krajowych i do samego tylko wskazania, że pozostają one nadal w mocy. Jedynie w uzasadnieniu zawierającym powody aktów Rady z lipca 2014 r. przywołuje ona decyzję amerykańską późniejszą niż przypisane skarżącemu konkretne czyny, ale także w tym przypadku nie wykazując, że w decyzji tej rzeczywiście skontrolowano i przyjęto konkretne fakty przywołane na początku wspomnianych uzasadnień zawierających powody.
- 120 W związku z tym niniejsza sprawa, podobnie jak sprawa, w której zapadł wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, Zb.Orz., EU:T:2014:885, wyraźnie różni się od innych spraw, w których doszło przed Sądem do sporów związanych z zamrożeniem funduszy w dziedzinie terroryzmu po przyjęciu wspólnego stanowiska 2001/931 (sprawy: Al-Aqsa/Rada; Sison/Rada; People's Mojahedin Organization of Iran/Rada).
- 121 Podczas bowiem gdy w pierwszych sprawach angażujących Unię w dziedzinie terroryzmu podstawa faktyczna przyjęcia rozporządzeń Rady miała swoje źródło w decyzjach właściwych władz krajowych, w niniejszej sprawie Rada nie opiera się już na faktach, które w pierwszej kolejności zostały poddane ocenie przez władze krajowe, lecz przystępuje sama do autonomicznego przypisania czynów w oparciu o prasę i Internet. Dokonując tego, Rada wykonuje funkcję „właściwej władzy” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, co – jak podkreśla co do istoty Trybunał – nie stanowi jej kompetencji zgodnie z tym wspólnym stanowiskiem ani też nie leży w jej możliwościach.
- 122 Zatem w sprawie, w której zapadł ww. w pkt 59 wyrok PMOI T-256/07 (EU:T:2008:461, pkt 90), akty przywołane w uzasadnieniu zamrożenia funduszy przekazany przez Radę People's Mojahedin Organization of Iran (zwanej dalej „PMOI”) nie wynikały z autonomicznej oceny Rady, lecz z oceny

właściwej władzy krajowej. Jak wynika z pkt 90 ww. w pkt 59 wyroku PMOI T-256/07 (EU:T:2008:461), przekazane zainteresowanej grupie (PMOI) uzasadnienie z dnia 30 stycznia 2007 r. wymieniało akty terrorystyczne, za które PMOI miała być odpowiedzialna, i wskazywało, że „w związku z popełnieniem tych czynów właściwa władza krajowa wydała decyzję”. Czyny przywołane w przekazanym PMOI uzasadnieniu Rady z dnia 30 stycznia 2007 r. zostały zatem zbadane i uznane za popełnione przez tę grupę przez właściwą władzę krajową. W przeciwieństwie do niniejszej sprawy ich zestawienie nie wynikało z autonomicznej oceny Rady.

- 123 Podobnie w sprawie T-348/07 Al-Aqsa/Rada Sąd dysponował tekstem decyzji właściwych władz przywołanych w uzasadnieniach zawierających powody zaskarżonych rozporządzeń i dokonał ich szczegółowej analizy. Sąd doszedł do wniosku, że Rada nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie, uznając, że skarżący wiedział, iż gromadzone przez niego fundusze będą wykorzystywane do finansowania terroryzmu (wyrok z dnia 9 września 2010 r., Al-Aqsa/Rada, T-348/07, Zb.Orz., EU:T:2010:373, pkt 121–133). Stan faktyczny, na którym oparła się Rada, był więc, zgodnie z ustaleniami Sądu, całkowicie prawidłowy, wynikał bowiem bezpośrednio z ustaleń dokonanych przez właściwe władze krajowe. Z uzasadnienia wyroku z dnia 11 lipca 2007 r., Al-Aqsa/Rada (T-327/03, EU:T:2007:211), wynika również wyraźnie (pkt 17–20 wyroku), że oceny stanowiące podstawę przyjęcia unijnego środka w postaci zamrożenia funduszy zostały sformułowane w oparciu o ustalenia stanu faktycznego dokonane nie przez Radę, lecz w decyzjach właściwych władz krajowych.
- 124 Również w sprawie T-341/07 Sison/Rada oceny dokonane w kontekście środka w postaci zamrożenia funduszy zostały przeprowadzone w oparciu o ustalenia stanu faktycznego, dokonane nie przez Radę, lecz pochodzące z decyzji mających powagę rzeczy osądzonej i wydanych przez właściwe władze krajowe [Raad van State (niderlandzka rada państwa) i arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (sąd okręgowy w Hadze, Niderlandy)] (ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 1, 88, 100–105).
- 125 Należy dodać, że oczywiście uzasadnienia faktyczne aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r., a więc lista czynów przypisywanych przez Radę skarżącemu w niniejszej sprawie, nie stanowią oceny sądowej korzystającej z powagi rzeczy osądzonej. Niemniej jednak to uzasadnienie faktyczne rozpatrywanych aktów odegrało decydującą rolę w dokonanej przez Radę ocenie celowości utrzymania skarżącego na liście podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, a Rada, daleka od twierdzenia, że wyprowadziła to uzasadnienie z decyzji właściwych władz, poświadczając w rzeczywistości, że oparła się na informacjach pochodzących z prasy.
- 126 Sąd uznaje, że takie podejście jest niezgodne z dwupoziomym systemem kompetencji ustanowionym przez wspólne stanowisko 2001/931 w dziedzinie terroryzmu.
- 127 Jeżeli – jak zauważa Trybunał – decydująca kwestia na etapie kontroli decyzji o zastosowaniu środka restrykcyjnego to ta, czy od czasu wpisania odnośnej osoby na listę podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, względnie od czasu poprzedniej kontroli, stan faktyczny uległ takiej zmianie, że nie pozwala on już na dalsze trwanie przy konkluzji o zaangażowaniu tej osoby w działalność terrorystyczną (ww. w pkt 85 wyrok Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, EU:C:2012:711, pkt 82), co w konsekwencji oznacza, że Rada może, w danym przypadku i w ramach szerokiego zakresu swobodnego uznania, zdecydować o utrzymaniu osoby na liście podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, w sytuacji braku zmian stanu faktycznego, niemniej jednak każdy nowy akt terrorystyczny, który Rada dodaje do swojego uzasadnienia przy okazji kontroli decyzji o zastosowaniu środka restrykcyjnego w celu uzasadnienia utrzymania danej osoby na liście podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, musi w ustanowionym przez wspólne stanowisko 2001/931 dwupoziomym systemie kompetencji do podejmowania decyzji i wobec braku możliwości przeprowadzenia dochodzenia przez Radę zostać zbadany i stanowić przedmiot decyzji właściwej władzy w rozumieniu tego wspólnego stanowiska (ww. pkt 120 wyrok LTTE/Rada, EU:T:2014:885, pkt 204).

- 128 Rada i Komisja bezskutecznie sugerują, że brakiem odesłania w uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. do konkretnych decyzji właściwych władz, które zbadały konkretny stan faktyczny i potwierdziły fakty przywołane na początku wspomnianych uzasadnień, należy obciążyć skarżącego, który zdaniem Rady i Komisji mógł i powinien był zaskarżyć środki restrykcyjne przyjęte wobec niego na poziomie krajowym.
- 129 Po pierwsze, spoczywający na Radzie obowiązek opierania swoich decyzji o zamrożeniu funduszy w dziedzinie terroryzmu na stanie faktycznym określonym w decyzjach właściwych władz wynika bezpośrednio z dwupoziomowego systemu kompetencji ustanowionego przez wspólne stanowisko 2001/931, co zostało potwierdzone w ww. w pkt 85 wyroku Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa (EU:C:2012:711, pkt 68, 69).
- 130 Obowiązek ten nie jest więc warunkowany przez zachowanie danej osoby czy grupy. W związku z obowiązkiem uzasadnienia, który stanowi istotny wymóg formalny, Rada musi wskazać w uzasadnieniach swoich decyzji o zamrożeniu funduszy decyzje właściwych władz krajowych, które zbadały konkretny stan faktyczny i potwierdziły dokonanie aktów terrorystycznych, które to decyzje stanowią podstawę faktyczną jej własnych decyzji.
- 131 Po drugie, argument Rady i Komisji ostatecznie jedynie potwierdza stwierdzenie sformułowane już w pkt 109 powyżej, iż w rzeczywistości Rada oparła się nie na ocenach zawartych w decyzjach właściwych władz, lecz na informacjach uzyskanych przez nią za pośrednictwem prasy i Internetu. W tym kontekście wydaje się paradoksalne, że Rada zarzuca skarżącemu niezakwestionowanie na poziomie krajowym przypisanych mu czynów, których ona sama nie jest w stanie powiązać z jakąkolwiek konkretną decyzją właściwej władzy.
- 132 Wreszcie należy zauważyć, że sformułowane powyżej stwierdzenia nie wykraczają poza ograniczony zakres kontroli realizowanej przez Sąd i polegającej, bez kwestionowania szerokiego zakresu swobodnego uznania Rady, na kontroli poszanowania wymogów proceduralnych oraz wymogu materialnej zgodności ze stanem faktycznym. I tak, w ww. w pkt 59 wyroku Sison T-341/07 (EU:T:2009:372) Sąd zbadał – i stwierdził – że dotyczące stanu faktycznego zarzuty sformułowane pod adresem J.M. Sisona w uzasadnieniu utrzymania go na liście podmiotów, których fundusze zostały zamrożone, były należycie uzasadnione przez niezależnie dokonane ustalenia faktyczne w decyzjach władz niderlandzkich (Raad van State i arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage), przywołanych przez Radę w tym samym uzasadnieniu (ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 87, 88).
- 133 Natomiast w niniejszej sprawie Sąd nie dysponuje w uzasadnieniu zawierającym powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. odwołaniami do żadnej decyzji właściwej władzy, z których uzasadnieniem mógłby powiązać elementy stanu faktycznego powoływane przez Radę wobec skarżącego.
- 134 Ponadto, ponownie w nawiązaniu do ww. w pkt 59 wyroku Sison T-341/07 (EU:T:2009:372), należy zauważyć, że stwierdziwszy, iż fakty figurujące w uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady jak najbardziej pochodzą z dwóch decyzji niderlandzkich przywołanych w tychże uzasadnieniach zawierających powody, następnie Sąd odmówił jednakże uznania tych decyzji niderlandzkich za mające charakter decyzji właściwej władzy w oparciu o uzasadnienie, że nie dotyczą one nałożenia na zainteresowanego środka o charakterze prewencyjnym lub represyjnym w ramach walki z terroryzmem (ww. w pkt 59 wyrok Sison T-341/07, EU:T:2009:372, pkt 107–115).
- 135 Jeżeli zatem Sąd mógł odrzucić ustalenia faktyczne, choć pochodzą one od właściwych władz, w oparciu o uzasadnienie, iż decyzje tych władz nie były decyzjami „o skazaniu, wszczęciu dochodzenia lub postępowania”, to implikuje to, że w niniejszej sprawie Sąd nie może przyznać

artykułom prasowym – które w każdym razie nie zostały wymienione w uzasadnieniach zawierających powody aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. – statusu proceduralnego i dowodowego zarezerwowanych przez wspólne stanowisko 2001/931 jedynie dla decyzji właściwych władz.

- 136 Sąd uznaje w końcu za celowe podkreślenie znaczenia gwarancji przyznawanych przez prawa podstawowe w tym kontekście (zob. opinia Francja/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:482, pkt 235–238).
- 137 Uwzględniając całość poprzedzających rozważań, należy stwierdzić, że Rada, przyjmując swoje akty od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. w przedstawionych powyżej okolicznościach, naruszyła zarówno art. 1 wspólnego stanowiska 2001/931, jak i obowiązek uzasadnienia.
- 138 Rada jednakże podnosi, że zaangażowanie skarżącego w terroryzm zostało w każdym razie ustalone w ramach rozpatrywanej skargi. Odsyła w tym względzie do fragmentów skargi, w których skarżący wskazuje, że odstąpił od linii postępowania polegającej na oszczędzaniu ludności cywilnej tylko krótkotrwale po „masakrze w Grobowcu Patriarchów” dokonanej przez Izraelczyka w dniu 25 lutego 1994 r., i w których wskazuje, że uciekanie się do samobójczych zamachów było tylko przejściowe. Rada dodaje, że skarżący nie kwestionuje swojej odpowiedzialności w odniesieniu do pojmania żołnierza Gilada Szalita i śmierci żołnierzy izraelskich.
- 139 Należy stwierdzić, że czyniąc tak, Rada dokonuje w istocie przez Sądem zastąpienia powodów swoich aktów od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. za pomocą ograniczenia powodów początkowo przyjętych w tych aktach do kilku okoliczności faktycznych, które zdaniem Rady skarżący przyznał przed Sądem.
- 140 Jednakże Sąd nie może w okolicznościach niniejszego przypadku podjąć się oceny, którą powinna przeprowadzić Rada, działając jednomyślnie.
- 141 Uwzględniając poprzedzające rozważania, z których wynika, że Rada naruszyła zarówno art. 1 wspólnego stanowiska 2001/931, jak i – w braku odniesienia do decyzji właściwych władz krajowych dotyczących czynów przypisywanych skarżącemu – obowiązek uzasadnienia, należy stwierdzić nieważność w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego, aktów Rady od lipca 2011 r. do lipca 2014 r. oraz aktów Rady z lipca 2010 r. i ze stycznia 2011 r., co do których jest bezsporne, że brakuje im odniesienia do decyzji właściwych władz krajowych dotyczących czynów przypisywanych skarżącemu, i które są zatem dotknięte tym samym naruszeniem obowiązku uzasadnienia.
- 142 Sąd podkreśla, że te stwierdzenia nieważności, spowodowane przez podstawowe względy proceduralne, nie implikują żadnej oceny merytorycznej kwestii związanej z kwalifikacją skarżącego jako grupy terrorystycznej w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.
- 143 W świetle całości poprzedzających rozważań należy uwzględnić rozpatrywaną skargę i stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów, oprócz zawiadomienia z lipca 2010 r., w odniesieniu do którego należy odrzucić skargę (zob. pkt 76 powyżej).
- 144 Co się tyczy temporalnych skutków stwierdzenia nieważności, bez konieczności orzekania co do charakteru zaskarżonych aktów w odniesieniu do art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy zauważyć, że art. 264 akapit drugi TFUE umożliwia sądowi Unii wskazanie, jeśli uzna to za niezbędne, które skutki aktu, o którego nieważności orzeka, powinny być uważane za ostateczne.
- 145 W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznaje, że w celu uniknięcia ryzyka poważnego i nieodwracalnego naruszenia skuteczności środków ograniczających, uwzględniając istotny wpływ przedmiotowych środków na prawa i wolności skarżącego, należy na podstawie art. 264 TFUE zawiesić uzyskanie skuteczności przez niniejszy wyrok wobec aktów Rady z lipca 2014 r. na okres

trzech miesięcy liczony od daty jego ogłoszenia lub, w razie wniesienia odwołania w terminie określonym w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału, do chwili wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie tego odwołania.

W przedmiocie kosztów

- ¹⁴⁶ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem skarżącej obciążyć ją kosztami postępowania.
- ¹⁴⁷ Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. W związku z tym Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2010/386/WPZiB z dnia 12 lipca 2010 r., 2011/70/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r., 2011/430/WPZiB z dnia 18 lipca 2011 r., dotyczących aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, decyzji Rady 2011/872/WPZiB z dnia 22 grudnia 2011 r., 2012/333/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r., 2012/765/WPZiB z dnia 10 grudnia 2012 r., 2013/395/WPZiB z dnia 25 lipca 2013 r., 2014/72/WPZiB z dnia 10 lutego 2014 r. i 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r., dotyczących aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylecia decyzji, odpowiednio, 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 i 2014/72, w zakresie, w jakim dotyczą Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.**
- 2) **Stwierdza się nieważność rozporządzeń wykonawczych Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r., nr 83/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r., nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r., nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r., nr 542/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r., nr 1169/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r., nr 714/2013 z dnia 25 lipca 2013 r., nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. i nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r., dotyczących wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylecia rozporządzeń wykonawczych (UE), odpowiednio, nr 1285/2009, nr 610/2010, nr 83/2011, nr 687/2011, nr 1375/2011, nr 542/2012, nr 1169/2012, nr 714/2013 i nr 125/2014, w zakresie, w jakim dotyczą Hamasu oraz jego odłamu Hamas-Izz al-Din al-Kassem.**
- 3) **Skutki decyzji 2014/483 i rozporządzenia wykonawczego nr 790/2014 zostają utrzymane w mocy przez okres trzech miesięcy liczony od daty ogłoszenia niniejszego wyroku lub w razie wniesienia odwołania w terminie określonym w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do chwili wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie tego odwołania.**
- 4) **W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.**

- 5) **Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Hamas.**
- 6) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Forwood

Dehousse

Szwarcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 grudnia 2014 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Przebieg postępowania i nowe okoliczności zaistniałe w jego toku	2
Żądania stron	6
Co do prawa	7
Rozważania wstępne dotyczące przedmiotu skargi, a także zakresu i dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.	7
Przedmiot skargi	7
W przedmiocie dopuszczalności uwag skarżącego z dnia 28 czerwca 2012 r.	7
W przedmiocie dopuszczalności skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona zawiadomienia z lipca 2010 r.	8
W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności aktów Rady od lipca 2010 r. do lipca 2014 r.	9
W przedmiocie kosztów	18